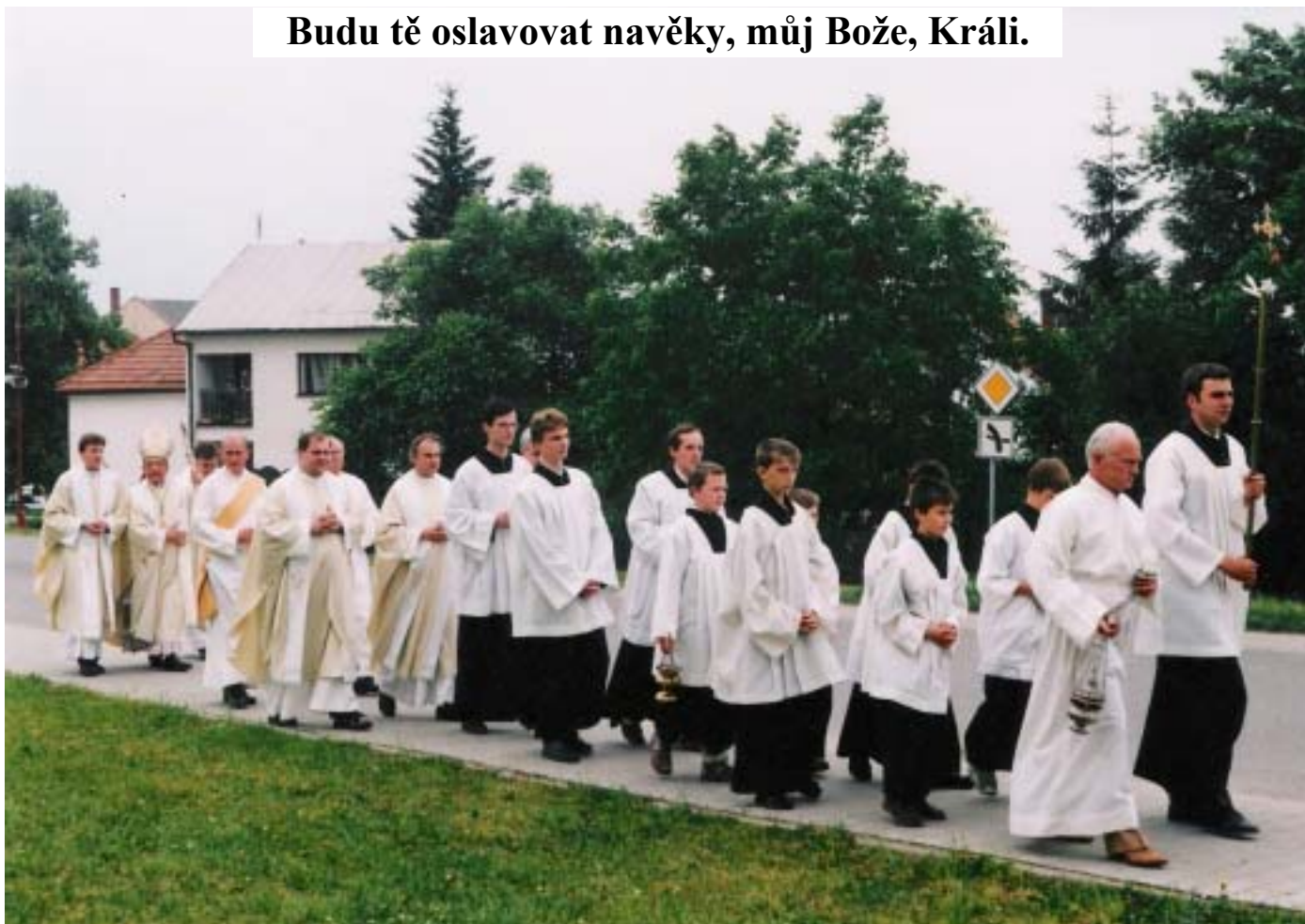

FARNÍ INFORMÁTOR

5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 6. KVĚTNA 2007

Budu tě oslavovat navěky, můj Bože, Králi.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, vzývejme Pána, našeho Boha, který je shovívavý a milosrdný, bohatý láskou a dobrotivý ke všemu, co stvořil:

L: PANE, NAUČ NÁS KRÁČET PO TVÝCH STEZKÁCH.

● Na přímluvu Matky Boží Panny Marie, prosme za Svatého Otce Benedikta XVI., aby jeho nadcházející apoštolská cesta do Brazílie byla pro Kristovy učedníky podnětem k odvaze víry a nové naději.

● Prosme za křesťanská společenství, aby svou vzájemnou láskou byla světu výmluvným znamením přítomnosti zmrtvýchvstalého Krista.

● Prosme za nekřesťany, kteří usilují o spravedlnost a pokoj, aby se jim dostalo plného poznání láskyplného záměru Otce, který je na nebesích.

● Vzbud' v mladých naší farnosti touhu po všem dobrém, pravdivém a krásném, aby po příkladu Panny Marie vyslovovali své "ano" tvým božským vnuknutím.

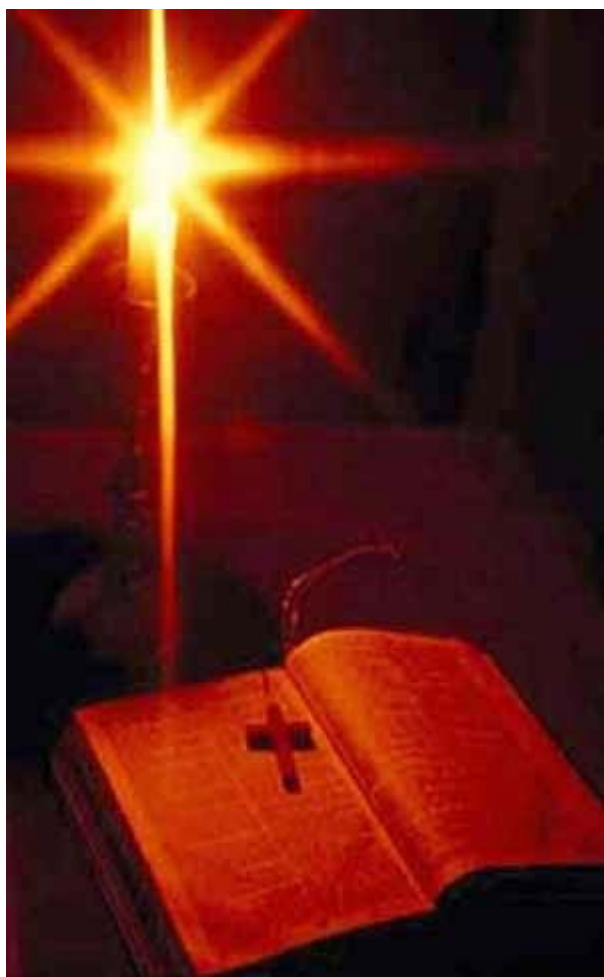
● Prosme za ty, kdo nás předešli se znamením víry a spí spánkem pokoje, ať mají účast na slávě tvého zmrtvýchvstání.

K: Pane, ty jsi nás stvořil a vykoupil; dej, ať naše víra přináší světu hojné plody spravedlnosti a lásky, aby ti, kdo vidí naše dobré skutky, mohli velebit tvé jméno.

Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SKT 14,21B-27

Čtení ze Skutků apoštolů.

Pavel a Barnabáš se vrátili do Lystry, Ikónia a do Antiochie. Utrzovali tam učedníky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejdem jen tehdy, když hodně vytrpíme. V jednotlivých církevních obcích jim po modlitbě a postu ustanovili starší a poručili je Pánu, v kterého uvěřili.

Potom prošli Pisídií a Pamfýlií a hlásali slovo Páně v Perge. Pak odešli do Atálie. Odtamtud odpluli lodí do Antiochie, kde byli kdysi doporučení milosti Boží k dílu, které teď ukončili.

Když tam přišli, svolali církevní obec a vypravovali, co všechno Bůh s nimi vykonal a jak otevřel bránu k víře pohanům.

ŽALM 145

Milosrdný a milostivý je Hospodin, – shovívavý a plný lásky. – Dobrotivý je Hospodin ke všem – a soucit má se všemi svými tvory. Ať tě chválí, Hospodine, všechna tvá díla – a tvoji zbožní ať

tě velebí! – Ať vypravují o slávě tvého království, – ať mluví o tvé síle! Aby poučili lidi o tvé moci, – o slávě tvé vznešené říše. – Tvé království je království všech věků – a tvá vláda trvá po všechna pokolení.

2. ČTENÍ – ZJ 21,1-5A

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem nová nebesa a novou zemi – dřívější nebesa a dřívější země zmizely, ani moře už není.

A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: "Hle – Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem, a on – Bůh s nimi – bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pominulo." A ten, který seděl na trůně, řekl: "Hle – všechno tvořím nové!"

EVANGELIUM – JAN 13,31-33A.34-35

Slova svatého evangelia podle Jana.

Když Jidáš odešel, Ježíš řekl: "Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě; ano, hned ho oslaví.

Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem."

KNĚŽSTVÍ

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Nic není vznešenějšího,“ píše sv. Albert Veliký, „než zpřítomňovat tělo Kristova. Proto není nic vyššího než kněžství“ Ve všech náboženstvích se vyskytuje nějaký druh kněží. Reformace 16. století popřela jejich svátostný charakter, ale přesto zůstala nebo se znovu vyvinula občanská i kultovní privilegia evangelických duchovních. Anglikánská církev episkopální se v té věci ukázala velmi konzervativní. Z toho plyne, že duchovní tvoří ve společnosti určitý stav, jasně oddělený od ostatních zaměstnání, který se obyčejně odlišuje od svého okolí i svým zevnějškem, šatem.

Než všichni víme dobře, že to jsou problémy druhotného rázu. I při stejném sociálním postavení a stejné veřejné funkci v kultu, v kostele a při bohoslužbách je v různých náboženstvích různé věroučné mínění o kněžství. Můžeme říci ve velkých rysech, že se tu střetají dva odlišné názory. Jsou církve, které považují svého duchovního za toho, kdo byl pověřen službou v kostele. Má úřední moc, ale ta pochází od společnosti věřících nebo od státu. Má určité zvláštní vědomosti. Ty však musí mít i učitel, lékař, soudce. Společnost věřících nebo stát má právo si jeho znalosti a schopnosti ověřit, jeho činnost kontrolovat, sesadit ho. Duchovní, který byl svého úřadu zbaven, se zase zařadí mezi obyčejné věřící.

Opačný názor na kněžství se projevuje u těch náboženství, kde se ke kněžství vyžaduje nějaké zvláštní schopnosti. Jen to jim umožňuje styk s božstvem. U primitivních kmenů bývají pro styk s božstvem určeni mágové, čaroději, tj. lidé, o kterých se předpokládá, že mají zvláštní moc a schopnosti. U židů ve Starém zákoně patřilo kněžství výlučně kmenu Lévi. Proto se jen oni směli dotýkat svatých věcí a konat službu v chrámě. Nepředpokládá se, že by k tomu měli nějaké zvláštní schopnosti, na příklad dar prorocství nebo vidění. Byli však k úřadu vybráni a povoláni samým Bohem.

Jaké je kněžství katolické? Je náš duchovní reprezentantem lidu pro službu v církvi, nebo je spíš nástupce starozákonního Levity, kterého si vybral Bůh sám a kterého musí lid přijmout tak, jak je, spíše jako vyslance Božího k lidu než jako pověřence lidu u Boha?

Nikdo nepochybuje o tom, že katolická církev věří ve svátostný charakter kněžství. Jaký je rozdíl mezi požehnáním bochníku chleba modlitbou otce rodiny, a konsekrací, proměněním eucharistického chleba na oltáři, takový je i rozdíl mezi mocí kněze a mocí laika ve slavení mše svaté, v modlitbě rozhřešující hříchy po zpovědi, při biřmování, pomazání nemocných. Apoštolům řekl Kristus rozhodná slova: „Nevyvolili jste vy mne, nýbrž já jsem vyvolil vás“ (Jan 15, 16). Platí to tedy i o jejich nástupcích, tj. biskupech, a o pomocnících biskupů, kněžích. Církevní autorita proto vždy považovala za svou vlastní kompetenci, pravomoc, rozhodovat o povolání ke kněžství. Staří církevní právníci byli v této otázce velmi struční. Je podle nich ke kněžství povolán ten, koho biskup připustí, a není povolán, koho biskup odmítne. A co když biskup odmítne mladíka zbožného a vzorného, a přijme méně vhodného? Neděje se tu nespravedlnost? Právníci odpovídají: „Neděje, protože na kněžství nemá nikdo nárok!“ Toto právní pojení není zásadně nesprávné, ale cítíme, že je příliš jednostranné. Církevní autorita sice o povolání ke kněžství definitivně rozhoduje, ale nedává je. Svatý Tomáš Akvinský a svatý Bonaventura a jiní řeholníci, kteří psali o kněžském povolání si všimli i hlediska psychologického, jak se povolání ke kněžství projevuje obyčejně velmi záhy, často už od dětství, ve formě touhy, zájmu, záliby ve všem, co se týká Boží služby. Milost ke kněžskému stavu se objevuje jako zvláštní kvítek tu a tam v lánu klasů. Církev musí tato kvítka shledávat, pěstít, sbírat pro kytici na své oltáře.

Od doby tridentského sněmu se snaží autoři, kteří píšou o katolickém kněžství, uvést v soulad dva hlavní prvky, které tvoří povolání k duchovnímu stavu: vnitřní a přímé působení Boží milosti, která sama chlapce vede ke svému oltáři, a práva církevní autority, její svobodné rozhodnutí připustit či nepřipustit k té nebo oné duchovní funkci. Z toho však neplyne, že by nebyl, jak sám svatý Pavel píše, brán z lidu a pro lid (Žid 5, 1). Po staletí musela církevní autorita bojovat o svobodné dosazování na církevní úřady a volné vykonávání kněžských funkcí. Došlo kdysi ve středověku až ke krvavým bojům o tzv. Investituru. Stává se pak často, že se v boji o jednu pravdu odsune do pozadí druhá. Lid, obec věřících, má totiž také svůj důležitý úkol ve vzniku, výchově a činnosti svých kněží.

Přirovnali jsme kněžské povolání ke zvláštnímu květu, která se najednou vyskytne v lánu obilí. Chtěli jsme tím zdůraznit přímou a svobodnou volbu Boží prozřetelnosti. Je potřeba však přirovnání doplnit. Víme, že některé rostliny se vyskytují hojně v lese borovém, jiné v jedlovém, jiné v listnatém. Nerostou borůvky z kořenů borovic. Ale ve stínu borů se malé keříčky borůvek rychle rozmnoží, jakmile tam zapustí první kořínek. Je jasné, co chceme tímto přirovnáním vyjádřit. Jsou i dnes v církvi kraje, kde se množí kněžská a řeholní povolání tak, že posílají misionáře do celého světa. Jsou naopak diecéze, které si musí vyprošovat kněze odjinud, aby obsadily alespoň nejdůležitější místa. Jsou kraje, kde kněží mohou začít jakoukoli dobrou iniciativu, protože mají hned po ruce sto pomocníků. Jinde zase kněžím všechna práce padá z rukou, protože jsou sami. Nakonec se pak o nich říká, že ve službě církve špatně a málo pracují. Jsme v době, kdy církev otvírá mnohá nová pole činnosti laikům. Nejde jen o to, aby laici pracovali po boku kněží, ale i skrze kněze, kteří jsou jejich, a o kterých se dá říci, že v pravém slova smyslu vyšli z lidu. Podle slov svatého Jana Zlatoústého „stojí kněz uprostřed mezi Bohem a lidmi: Boží dary snáší k nám dolů a naše prosby vynáší vzhůru k Pánu.“

ORIGENOVA NAUKA

(katecheze Benedikta XVI. při středěční generální audienci, 2. května 2007, náměstí sv. Petra)

Draží bratři a sestry, minulou středu byla katecheze věnována velké postavě Origena, alexandrijského učitele z 2.-3.století. Rozjímali jsme v ní o životě a literární tvorbě velkého alexandrijského mistra, poukázali jsme na jeho „trojí způsob čtení“ Bible, který představuje inspirativní jádro celého jeho díla. Ponechal jsem přitom stranou dva aspekty Origenovy nauky, které považuji za nejdůležitější a nejaktuálnější, abych se k nim vrátil dnes. Chtěl bych se zastavit u jeho nauky o modlitbě a o Církvi. Origenes, který je autorem významného a stále aktuálního pojednání *O modlitbě*, totiž svou exegetickou a teologickou tvorbu neustále protkává se zkušenostmi a návody, týkajícími se modlitby. I přes bohatství jeho teologického myšlení není jeho pojednání čistě akademické, ale je vždy založeno na zkušenosti modlitby, na styku s Bohem. Porozumění Písmu totiž podle jeho mínění vyžaduje spíše než studium určitou intimitu s Kristem a modlitbu. Je přesvědčen, že přednostní

cestou k poznání Boha je láska a že autentická *scientia Dei* (poznání Boha) nemůže existovat bez zamilování se do Něho. V *Listu Řehořovi* Origenes doporučuje: „Věnuj se *lectio* (četbě) božských Písem, oddej se tomu s vytrvalostí. Vlož se do *lectio* (četby) s úmyslem věřit a líbit se Bohu. Když se během *četby* ocitneš před zavřenou branou, zaklepej a otevře ti onen strážce, o němž pravil Ježíš: «Strážce mu otevře». Takto se tedy oddej *lectio divina* (božskému čtení), hledej věrně a s nezlomnou důvěrou v Boha smysl božských Písem, který je v nich skryt v obrovské šíři. Nesmíš se však spokojit s klepáním a hledáním, neboť k porozumění věcem Božím absolutně nezbytně potřebuješ *oratio* (modlitbu). Právě proto, aby nás k tomu vybídnul, řekl nám Spasitel nejen: «Hleďte a naleznete» a «Tlučte a bude vám otevřeno», ale dodal také «proste a bude vám dáno»“ (*Ep. Gr.* 4). Bije tu hned do očí „původní role“, kterou měl Origenes v dějinách *lectio divina*. Biskup Ambrož z Milána, který se naučil číst Písmo právě z Origenových spisů, je pak zavádí na Západě, aby je předal Augustinovi a následující mnišské tradici.

Nejvyšší stupeň poznání Boha, jak už jsme řekli, pramení podle Origena v lásce. Je tomu tak i mezi lidmi: skutečně do hloubky lze poznat druhého jedině s láskou, otevrou-li se srdce. Dokládá to významem, který se někdy pojí s hebrejským výrazem pro poznání, je-li užít k vyjádření aktu lidské lásky: „Adam poznal Evu, svou ženu, a ta počala“ (*Gn* 4,1). Nabízí se tak, že sjednocení v lásce skýtá nejautentičtější poznání. Jako muž a žena jsou „dva v jednom těle“, tak se Bůh a věřící stávají „dva v témže jediném duchu“. Takto se modlitba Alexandrijského blíží nejvyšším stupňům mystiky, jak to dosvědčují jeho *Homilie k Písni písni*. V této souvislosti stojí za zmínku pasáž z první *Homilie*, kde Origenes vyznává: „Často – Bůh je mi svědkem – jsem ucítil, jak Ženich přistupuje ke mně v míře nejvyšší, potom najednou odchází a já nemohu nalézt, co jsem hledal. Znovu mne uchvacuje touha po jeho příchodu, někdy se vrátí a ukáže se mi, že jej mám v ruce;

opět mi uniká a jakmile je pryč, dávám se znovu do hledání...“ (*Hom.Cant.1,7*). Vybavuje se mi, co napsal můj ctihodný Předchůdce Jan Pavel II. jakožto autentický svědek v *Novo millenio ineunte*, kde ukazuje věřícím „že modlitba coby skutečný dialog lásky může člověku dovolit, aby se stal vlastnictvím milovaného Božího Syna, vnímal dotyk Ducha svatého a v synovské důvěře spočinul na Otcově srdci. Tato cesta,“ pokračuje Jan Pavel II., „je zcela podepřena Boží milostí, zároveň však vyžaduje silné duchovní nasazení a zná i bolestná očišťování, vede ale v nejrůznějších možných podobách k nevyslovitelné radosti, kterou mystikové prožívali jako «snubní sjednocení»“ (n.33).

A nakonec přicházíme k Origenově nauce o Církvi, a přesněji vzato - v jejím rámci - ke všeobecnému kněžství věřících. Jak totiž Alexandrijský tvrdí ve své deváté *Homilii na Leviticus*, „toto pojednání se týká nás všech“ (*Hom.Lev. 9,1*). Origenes v této *Homilii* – v souvislosti se zákazem, který byl dán Áronovi po smrti jeho dvou synů, aby nevstupoval do *Sancta sanctorum* (velesvatyně) „libovolně“ (*Lv 16,2*) – takto varuje věřící: „Tím je doloženo, že kdykoli někdo vstupuje do svatyně bez potřebné přípravy, aniž by byl oblečen do kněžských rouch a bez přinesení předepsané oběti, aby se mohl líbit Bohu, zemře... Tato slova se týkají nás všech. Příkazují totiž, abychom věděli, jak přistupovat k Božímu oltáři. Nebo nevíš, že i tobě, tedy celé Boží Církvi a věřícímu lidu, bylo uděleno kněžství? Slyš co Petr říká o věřících: «rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu». Ty tedy máš kněžství, protože jsi „kněžského rodu“, a proto musíš Bohu přinášet oběť... Ale abys ji mohl přinášet důstojně, potřebuješ čistá roucha odlišná od obyčejného oděvu, který nosí ostatní lidé, a máš zapotřebí božského ohně“ (*tamtéž*).

Z jedné strany tedy „opásané boky“ a „kněžská roucha“, a to znamená průzračnost a důstojnost života, a z druhé strany „stále rozžaté svítilny“, tj. víra a znalost Písem, představují neodmyslitelné podmínky výkonu všeobecného kněžství, jež si žádá čistotu a poctivost života, víru a znalost Písma. Tím spíše jsou tyto podmínky, samozřejmě, neodmyslitelné pro vykonávání služebního kněžství. Tyto podmínky bezúhonného života, ale zejména přijetí a studium Slova stanovují vlastní a pravou „hierarchii svatosti“ ve všeobecném kněžství křesťanů. Na vrchol této cesty dokonalosti Origenes klade mučednictví. Opět v deváté *Homilii na Leviticus* poukazuje na víru a znalost Písem jako na „oheň oběti“, který nesmí být nikdy uhašen na oltáři toho, kdo ji přináší.“ A pak dodává: „Každý z nás však má v sobě“ nejen tento oheň; má také „oběť a z jeho oběti se vznítí oltář, aby hořel neustále. Zřeknu-li se všeho, co mám, a vezmu-li svůj kříž a budu následovat Krista, kladu svou oběť na oltář Boží; a odevzdám-li své tělo, které hoří, protože má lásku, a dosáhnu-li slávy mučednictví, kladu svou oběť na oltář Boží“ (*Hom.Lev. 9,9*).

Tato nevyčerpatelná cesta dokonalosti „se týká nás všech“, když bude „pohled našeho srdce“ obrácen ke kontemplaci Moudrosti a Pravdy, kterou je Ježíš Kristus. Když káže o Ježíšově promluvě v Nazaretu, kde „na něho všichni upřeně hleděli“ (*Lk 4,16-20*), Origenes jakoby se obracel přímo k nám: „Také dnes, pokud chcete, mohou vaše oči v tomto shromáždění, upřeně hledět na Spasitele. Když totiž upřeš ten nejhlubší pohled svého srdce na kontemplaci Moudrosti, Pravdy a jediného Syna Božího, pak Tvé oči uvidí Boha. Šťastné to shromáždění, v němž, jak dosvědčuje Písmo, každý hleděl upřeně na Něho! Jak bych si přál, aby se tomuto shromáždění dostalo podobného svědectví, aby oči všech, nepokřtěných i věřících, žen, mužů a dětí, nikoli tělesnými očima, ale očima duše hleděly na Ježíše! ... Kéž na nás spočine světlo tvé tváře, Pane, jemuž patří sláva a moc na věky věků. Amen!“ (*Hom.Lc. 32,6*).

J E Ž Í Š Z N A Z A R E T A

III. EVANGELIUM BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ

«Poté, co byl Jan zatčen, Ježíš se odebral do Galileje, hlásal Boží království a pravil: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království; obraťte se a věřte evangeliu“» - těmito slovy evangelista Marek popisuje začátek Ježíšovy činnosti a současně definuje podstatný obsah jeho zvěsti (1,14s). Také Matouš shrnuje Ježíšovu činnost v Galileji takto: «Procházel celou Galilejí, učil v jejich synagógách, hlásal evangelium království, a uzdravoval v lidu každou nemoc a každou chorobu» (4,23; srv. 9,35). Oba evangelisté definují Ježíšovu zvěst jako „evangelium“.

Ale co to vlastně je?

Nedávno bylo slovo „evangelium“ přeloženo výrazem „dobrá zpráva“. Zní dobře, ovšem zůstává hluboko pod úrovní vznešenosti, chápané pod slovem „evangelium“. Slovo patří do slovníku římských císařů, kteří se považovali za pány světa, jeho spasitele a vykupitele. Prohlášení pocházející od císaře, se nazývala „evangelia“, bez ohledu na to, zda byl jejich obsah zvláště radostný a líbivý. To, co pocházelo od císaře – tak se to aspoň vnímalo – je spasitelné poselství, není to jednoduše zpráva, nýbrž proměna světa k dobrému.

Pokud evangelisté toto slovo přejímají, takže se od té chvíle stává výrazem pro označení jejich spisů, je tomu tak proto, že chtějí říci: to, co císařové, kteří se nechávají považovat za bohy, si neprávem osobují, to se tady skutečně odehrává: věrohodné poselství, jež není pouhým slovem, nýbrž skutečností. V dnešním slovníku teorie jazyka by se řeklo: evangelium není řečí pouze informativní, nýbrž účinnou; není pouhým sdělením, nýbrž činností, působivou silou, která vstupuje do světa, zachraňuje ho a proměňuje. Marek mluví o „Božím evangeliu“: nejsou to císařové, kteří dokáží zachránit svět, nýbrž Bůh. Zjevuje se tu Boží slovo, které je slovem působivým; odehrává se tu to, co císařové pouze předstírají, aniž by to dokázali uskutečnit. Neboť tady začíná konat pravý Pán světa, živý Bůh.

Ústřední obsahem evangelia je: Boží království je blízko. V čase je položena hranice, odehrává se něco nového. A od lidí se očekává odpověď na tento dar: obrácení a víra. Středem tohoto sdělení je hlásání blízkosti Božího království. Tato zvěst totiž představuje střed Ježíšova slova a jeho činnosti. Může to potvrdit statistický údaj: 122 krát se v Novém zákoně vyskytuje výraz „Boží království“. Z těchto 122 úryvků, 99 se nachází ve třech synoptických evangeliích, kde 90 krát se výraz opakuje ve slovech, která pronesl Ježíš. V Janově evangeliu a ve zbývajících novozákonních spisech má výraz pouze okrajovou roli. Dá se říct: zatímco linií předvelikonočního Ježíšova hlásání je zvěst o Božím království, středem post-velikonočního apoštolského kázání je kristologie.

Znamená to tedy nyní odstup od pravého Ježíšova hlásání? Je pravdou to, co tvrdí Rudolf Bultmann, podle něhož v teologii Nového zákona nejde o historického Ježíše, kterého je třeba považovat za židovského učitele, jenž i přesto, že je zahrnut mezi podstatná očekávání Nového zákona, sám není jejich součástí?

Další varianta těchto chápání, co hloubí propast mezi Ježíšem a hlásáním apoštolů, se nachází v tvrzení katolického modernisty Alfreda Loisyho, které se stalo proslulým: „Ježíš hlásal Boží království a přišla Církev“. Jsou to slova, z nichž vyzařuje ironie, ale i smutek: místo tolik očekávaného Božího království, světa, nově proměněného samotným Bohem, přišlo cosi zcela odlišného – ubohost! –: Církev.

Je to pravda? Utváření křesťanství v apoštolském hlásání, v Církvi, kterou budovalo, znamená ve skutečnosti pád z nenaplněného očekávání do čehosi jiného? Proměna předmětu od „Božího království“ ke Kristu (a odtud vznik Církve) představuje skutečně zhroucení slibu, objevení se čehosi jiného?

Vše závisí na tom, jak máme vykládat výraz „Boží království“ vyslovený Ježíšem, v jakém vztahu je toto hlásání s Ním, hlasatelem: je pouze poslem, který má zastávat jistou záležitost, která v posledku na Něm nezávisí, anebo On, posel, je sám poselstvím? Otázka po Církvi není prvořadá. Zásadní otázka se týká vztahu mezi Božím královstvím a Kristem: na tom pak závisí, jak máme chápat Církev.

Dříve než se pohroužíme do Ježíšových slov, abychom pochopili jeho poselství – jeho činnost a utrpení – může být užitečným krátký pohled na to, jak se v průběhu dějin Církve vykládalo slovo „království“. U Otců můžeme ve výkladu tohoto klíčového slova rozlišit trojí dimenzi.

První dimenze je kristologická. Origenes nazval Ježíše – podle jeho slov – *autobasileia*, neboli zosobněné království. Ježíš sám je „královstvím“; království není nějakou věcí, není prostorem panství, jakým jsou království světa. Je osobou, je Jím. Výraz „Boží království“ by tedy sám o sobě byl skrytou kristologie. Způsobem, jakým mluví o „Božím království“, vede lidi k nezměrné skutečnosti, že v něm je přítomen sám Bůh uprostřed lidí, že On sám je Boží přítomností.

Druhou výkladovou linií významu „Božího království“ je ta, kterou bychom mohli označit jako „idealistickou“ nebo také mystickou; tato spatřuje Boží království soustředěné v podstatě v nitru člověka. Také tento výkladový proud nastolil Origenes. Ve svém traktátu *O modlitbě*, říká: „Kdo v modlitbě prosí o příchod Božího království, modlí se nepochybně za to Boží království, které přináší sám v sobě, a modlí se, aby toto království přinášelo ovoce a dosáhlo své plnosti. ... neboť v každém ze svatých panuje Bůh (čili existuje Boží panství, království). Chceme-li tedy, aby v nás v nás vládl Bůh (aby v nás bylo jeho království), nesmí v našem smrtelném těle žádným způsobem panovat hřích (*Řím 6,12*). ... Tehdy se v nás bude procházet Bůh jako v duchovním ráji (*Gen 3,8*) a spolu se svým Kristem v nás bude výlučně vládnout...“ (PG 11,495s).

Základní myšlenka je zřejmá: „Boží království“ se nenachází někde na zeměpisné mapě; jeho místem je nitro člověka. Tady roste a tady koná.

Třetí dimenzí ve výkladu Božího království bychom mohli označit jako církevní: Boží království a Církev vstupují různým způsobem do vzájemného vztahu a více či méně se přibližují.

Tato poslední tendence se stále více potvrzuje – nakolik to mohu sledovat – především v katolické teologii moderní doby, i když výklad ve smyslu niternosti člověka a spojení s Kristem nikdy nezmizely ze zřetele. Ale v teologii XIX. a také počátku XX. století se rádo mluvilo o Církvi jako o Božím království na zemi; Církev byla považována za uskutečnění království uvnitř dějin. Během toho však osvícenství vzbudilo v protestantské teologii obrat v exegezi a zvláště tedy vedla k novému výkladu Ježíšova poselství o Božím království. Tento nový výklad se nicméně velmi záhy dále rozdělil do mnoha vzájemně odlišných směrů.

Představitelem liberální teologie byl na počátku XX. století Adolf Harnack, který v Ježíšově hlásání Božího království spatřoval dvojí revoluci ve vztahu k židovství své doby. Zatímco v židovství se všechno soustřeďovalo na kolektivní, na vyvolený lid, Ježíšovo hlásání bylo striktně individualistické: obracel se v první osobě a měl dokonce uznat nekonečnou hodnotu jedince a učinit z ní základ svého učení. U Harnacka je ještě jeden vzájemný protiklad. Podle jeho mínění převládá v židovství aspekt obřadní (a s ním kněžská třída); Ježíš tento obřadní aspekt naopak odsunul stranou, jeho poselství je zaměřeno ryze morálně. Neměl na zřeteli obřadní očišťování a posvěcování, nýbrž duši člověka; morální jednání jedince, jeho skutky lásky, rozhodují o jeho vstupu či vyloučení z království.

Tento protiklad mezi kultem a morálkou, kolektivitou a jedincem dával dlouho pociťovat svůj dopad a počínaje přibližně třicátými léty, jej do značné míry přejala i katolická exegeze. U Harnacka však byla spojena s protikladem mezi třemi velkými formami křesťanství: římskokatolickou, řecko-slovanskou a germánsko-protestantskou. Tato poslední - podle Harnacka - obnovila Kristovo poselství v jeho ryzosti. Ale právě v protestantském prostředí byly i postoje rozhodně si protiřečící: adresátem příslibu nebyl jedinec jako takový, nýbrž komunita, a jedinec dochází spásy jako její člen. Na etickém konání člověka nezáleží; Boží království je třeba spíše hledat „za hranicemi etiky“ a je pouhou milostí, jak to zvláště vyplývá ze skutečnosti, že Ježíš jedl společně s hříšníky (srv. např. Schmidt, GLNT II., 193s).

Zlatá éra liberální teologie skončila první světovou válkou a radikální změnou duchovního klimatu, která po ní následovala. Už dlouho však se mluvilo o obratu. První jasný signál byl dán knihou Johanesse Weisse *Die Predigt Jesu vom Reiche Gottes* (Ježíšovo kázání o Božím království). V témže směru se ubírala první exegetická díla Alberta Schweitzera: říkalo se tehdy, že Ježíšovo poselství bylo radikálně eschatologické, jeho zvěst o blízkosti Božího království měla být zvěstí o blízkém konci světa, o vstupu nového Božího světa, právě o jeho panství. Zvěst o Božím království se tedy měla chápat v ryze eschatologickém smyslu. I texty, které se s touto tezí rozcházely, byly s jistým přitažením v tomto smyslu vykládány, jako např. podobenství o růstu, jež mluví o rozsévání (srv. *Mk* 4,3-9), o hořčičném zrnku (srv. *Mk* 4,30-32), o kvasu (srv. *Mt* 13,33; *Lk* 13,20), o semeni, co samo klíčí (srv. *Mk* 4,26-29). Tehdy se říkalo: není důležitý růst; Ježíš chtěl naopak říci: teď je tu prostá skutečnost, ale znenadání – rázem – se objeví skutečnost jiná. Bylo vynaloženo mnoho snah, aby se do křesťanského života současnosti přeložila oslovující eschatologická vize, která nám není až tak bezprostředně pochopitelná. Například Bultmann o to usiloval pomocí filozofie Martina Heideggera: to, na čem záleží je existenciální postoj, „stálá připravenost“; Jürgen Moltmann, se přidružil k Ernestu

Blochovi a rozvinul „Teologii naděje“, které chtěla vyložit víru jako aktivní začlenění do utváření budoucnosti.

V širokých teologických kruzích, zvláště v katolickém prostředí, se během té doby rozšířila nová sekularizovaná interpretace pojmu „království“, která otevřela cestu novému chápání křesťanství, náboženství i dějin obecně a touto hlubokou proměnou chtěla učinit domnělé Ježíšovo poselství znovu přijatelným. Tvrdilo se, že před koncilem převládal eklesiocentrismus: Církev měla být považována za střed křesťanství. Pak se přešlo ke kristocentrismu, kdy se Kristus představoval jako střed všeho. Ovšem – říká se – odděluje nejen Církev, ale i Kristus patří jen křesťanům. Proto se od kristocentrismu vystoupilo k teocentrismu, aby se tímto způsobem ještě více přiblížilo ke komunitě náboženství. Ani tím však ještě nebylo dosaženo cíle, protože i Bůh může být rozdělujícím prvkem mezi náboženstvími i mezi lidmi.

Proto bylo nyní třeba udělat krok k regnocentrismu, k ústřednímu postavení království. Právě to bylo koneckonců středem Ježíšova poselství a je to tedy správná cesta, jak sjednotit pozitivní síly lidstva na cestě k budoucnosti světa. „Království“ by pouze znamenalo svět, v němž panuje mír, spravedlnost a ochrana stvoření. O nic jiného by nešlo. Toto „království“ se mělo uskutečnit jako cíl dějin. A to mělo být pravým úkolem náboženství: pracovat společně na příchodu „království“... Ostatně, mohly by si uchovat své tradice, žít svou identitu, ale i přes zachování svých růzností, měly by spolupracovat na budování světa, v němž tím rozhodujícím je mír, spravedlnost a respektování stvoření.

Zní to dobře: na této cestě se zdá být možným, že si všichni konečně osvojí Kristovo poselství, aniž by bylo třeba hlásat evangelium jiným náboženstvím; zdá se, že teď jeho slovo konečně nabylo praktického obsahu, zdá se, že uskutečnění „království“ se tak stane společným úkolem, a zdá se, že se tak přibližuje. Sledujeme-li to však s větší pozorností, zůstáváme zmateni: kdo nám totiž říká, co je spravedlnost? Co konkrétně se staví do služby spravedlnosti? Jak se buduje mír? Při pozornějším zkoumání se celá úvaha jeví jako hromada utopistického tlachání bez jakéhokoli reálného obsahu, ledaže by se někde velmi hluboko předpokládaly stranické doktríny, coby obsah těchto pojmů, které musejí všichni přijmout.

Jedno však nade vším vychází najevo: Bůh vymizel, ten, kdo od nynějška jedná, je pouhý člověk. Respektování náboženských „tradic“ je jenom domnělé. Tyto jsou totiž považovány za nahromadění zvyků, které je třeba lidem ponechat, i když tyto nemají v podstatě žádnou cenu. Víry, náboženství se používá k politickým cílům. Hodnotu má jen organizování světa. Náboženství má cenu jen natolik, nakolik k tomu může napomáhat. Blížkost této post-křesťanské vize víry a náboženství třetímu pokušení je znepokojivá.

Vraťme se tedy k evangeliu, vraťme se k autentickému Ježíši. Naši zásadní kritikou této sekularisticko-utopistické ideje království zněla: Bůh vymizel. Už není k ničemu či přímo ruší. Ježíš však nehlásal jakékoli království, nýbrž království Boží. Je pravdou, že Matouš mluví o „nebeském království“, ovšem slovo „nebe“ odpovídá slovu „Bůh“, jež židovství, z úcty k Božímu tajemství, více méně vyloučilo, s odkazem na druhé přikázání. Výrazem „nebeské království“ se proto neohlašuje nějaká věc, která je pouze na onom světě, ale mluví se o Bohu, který je jak tady dole tak tam nahoře – jenž nekonečně přesahuje náš svět, ale je v něm i zcela niterně přítomen.

Je třeba ještě připomenout jeden důležitý jazykový postřeh: hebrejský kořen *malkut* „je *nomen actionis* (označení činnosti) – stejně jako řecké slovo *basileia* – vykonávání panství, být pánem (o králi)“ (Stuhlmacher I., str. 67). Nemluví se o budoucím „království“ či takovém, které je třeba teprve nastolit, nýbrž o svrchované vládě Boha nad světem, která se novým způsobem stane v dějinách skutečností.

Ještě výslovněji můžeme říci: když Ježíš mluví o Božím království, ohlašuje prostě Boha, čili Boha živého, který je s to jednat konkrétně ve světě i v dějinách, a jedná právě teď. Říká nám: Bůh existuje. A dále: Bůh je skutečně Bohem, to znamená, On drží v rukou otěže světa. V tomto smyslu zůstává Ježíšovo poselství velmi prosté, je zcela teocentrické. Nový a výlučný aspekt jeho poselství spočívá v tom, že nám říká: Bůh nyní jedná – toto je hodina, kdy se Bůh – způsobem, přesahujícím všechny předcházející - zjevuje v dějinách jako jejich Pán, jako Bůh živý. Proto překlad „Boží království“ je nevyhovující, bylo by lépe mluvit o Božím „bytí Pánem“ anebo o Božím panství.

Nyní však musíme hledat, jak blíže vyjádřit obsah Ježíšova poselství o „království“, vycházejíc z jeho historického kontextu. Hlásání Božího panství se zakládá – stejně jako celé Ježíšovo poselství – na Starém zákoně, který čte v jeho progresivním dění od počátku s Abrahámem až po svou hodinu jako celek, který – právě pokud se porozumí celku tohoto pohybu – vede přímo k Ježíši.

Jsou tu především tzv. intronizační Žalmy, které prohlašují Boží (JHWH) kralování – panování, které je chápáno jako kosmické-všeobecné a které Izrael přijímá v postoji adorace (srv. *Žalm* 47; 93; 96; 97; 98; 99). Počínaje VI. stoletím, tváří v tvář katastrofám

v izraelských dějinách, se kralování Boha stává výrazem naděje pro budoucnost. Kniha Daniel – nacházíme se ve II. století před Kristem – mluví o bytí Pána Boha v přítomném čase, ale především nám ohlašuje naději pro budoucnost, jejíž významnou postavou se nyní stává „syn člověka“, který má přinést panství. V židovství doby Ježíšovy se setkáváme s pojetím Boží vlády v kultu jeruzalémského chrámu a v synagogální liturgii; toto chápání se nachází v rabínských spisech stejně jako v rukopisech Qumránu. Zbožný Izraelita se den co den modlí slovy „Šema“: „Slyš Izraeli: Hospodin náš Pán je jediný Bůh. Budeš milovat Pána svého Boha celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou...“ (Dt 6,4s; srv. 11,13; Nm 15,37-41). Recitace této modlitby se chápala ve smyslu - brát na sebe břímě Božího panství: tato modlitba není pouhým slovem; ten, kdo se jí modlí, přijímá Boží panství, které skrze konání toho, kdo se modlí vstupuje do světa, neseno také jím, formuje prostřednictvím modlitby jeho způsob života a tak se zpřítomňuje na tomto místě světa.

Vidíme tak, že Boží panství, jeho svrchovaná vláda nad světem a dějinami, přesahuje každý okamžik, překračuje dějiny v jejich celistvosti a je přesahuje; jeho vnitřní dynamika nese dějiny nad ně samotné. I přesto je současně čímsi absolutně přítomným – přítomným v liturgii, v chrámu a v synagoze jako předjímání budoucího světa; přítomným jako síla, co dává formu životu skrze modlitbu a život věřícího, jenž nese Boží břímě a tak má předem podíl na budoucím světě.

Právě v tomto bodě je velmi dobře patrné, že Ježíš byl „pravý Izraelita“ (srv. Jan 1,47) a současně – ve smyslu vnitřní dynamiky jeho příslibů – židovství překračoval. Žádný z obsahů, které jsme právě odhalili, se neztratil. Přesto je tu něco nového, vyjádřeného především ve slovech „přiblížilo se Boží království“ (Mk 1,15), „už k vám přišlo“ (Mt 12,28), je „uprostřed vás“ (Lk 17,21). Je tu odkaz na proces „přícházení“, který právě probíhá a zajímá celé dějiny. Právě tato slova probouzejí téma blížícího se očekávání, a zjevují je jako Ježíši vlastní. Tento výklad však není nikterak nucený, spíše naopak, vezmeme-li v potaz celý korpus Ježíšových slov, je třeba to přímo vyloučit: je to patrné ze skutečnosti, že zastánci apokalyptického výkladu Ježíšovy zvěsti o království (ve smyslu blížícího se očekávání), vycházejí ze svých kritérií a prostě přehlížejí velkou část jeho slov na toto téma, a s jistým přitažením musí přizpůsobit jiná.

K Ježíšovu poselství o království náležejí – jak jsme už viděli – výroky, které vyjadřují chudobu tohoto království v dějinách: je jako hořčičné zrnko, nejmenší ze všech semen. Je jako kvas, nejmenší částička vzhledem k množství těsta, ovšem rozhodující pro konečný výsledek. Opakovaně se přirovnává k semeni, které se rozhazuje na poli a podstupuje různé úděly: je sezobáno ptáky, pohlceno trním, anebo naopak dozrává a přináší hojnou úrodu. Další podobenství vypráví, že símě Božího království klíčí, ale že nepřítel mezi ně zasal koukol, který pak roste spolu s ním, a teprve až na konci dochází k oddělení (srv. Mt 13,24-30).

Další aspekt této tajemné skutečnosti „Božího panství“ je zřejmý, když ho Ježíš srovnává s pokladem, ukrytým na poli. Ten, kdo jej najde, znovu ho zakope, jde a prodá všechno své jmění, aby mohl koupit to pole, a tak se zmocnit pokladu, jenž dokáže ukojit každé přání. Podobenství má paralelu v parabolě o vzácné perle: ten, kdo ji najde, také prodá všechno co má, aby ji získal, protože je cennější než všechno ostatní (srv. *Mt* 13,44s). Další aspekt skutečnosti „Božího panování“ (království) se zjevuje, když Ježíš říká slovy, která lze jen stěží vyložit, že „království nebeské trpí násilí a násilníci je uchvacují“ (*Mt* 11,12). Metodologicky je nepřipustné uznávat pouze jeden aspekt z celku jako „Ježíši vlastní“, a vycházejí z tohoto svobodného tvrzení, podrobovat tomuto zaměření vše ostatní. Spíše musíme říci: skutečnost, kterou Ježíš nazývá „Boží království, Boží panování“ je nesmírně složitá, a jen pouze přijetím všeho se můžeme přiblížit jeho poselství a nechat se jím vést.

Podívejme se trochu blíže alespoň na text, označující obtížnost porozumění Ježíšovu poselství, vždy tajemně zašifrovanému. Lukáš (17,20) nám říká: Ježíš „dotazován farizeji: „Kdy přijde Boží království?“, odvětil: „Boží království nepřijde tak, že by se dalo pozorovat (nezávislými pozorovateli!), a nikdo nedokáže říci: Hle tady je, či tamhle. Neboť hle, Boží království je mezi vámi!“ Ve výkladech tohoto textu se znovu setkáváme s odlišnými proudy, podle toho jak se obecně vysvětlovalo Boží království“ – podle předchozího rozhodnutí a zásadní vize skutečnosti, kterou si exegeta osvojil.

Je tu interpretace „idealistická“, která říká: Boží království není skutečností vnější, ale nachází se v nitru člověka – vzpomeňme na to, co jsme už slyšeli od Origena. V tomto vysvětlení je kus pravdy, ale ani z hlediska jazykového neodpovídá. Dále je tu výklad ve smyslu bližícího se očekávání, který tvrdí: Boží království nepřichází pozvolna, aby to bylo možné pozorovat, nýbrž naopak, přichází znenadání. Tento výklad však nemá žádný základ v literě textu. Proto dnes stále více převládá tendence podle níž těmito slovy Ježíš odkazuje na sebe sama. On, který je uprostřed nás, je „Božím královstvím“, jenže my jej nepoznáváme (srv. *Jan* 1,30). S jemně odlišným odstínem se ubírá stejným směrem i další Ježíšův výrok: „Jestliže já vyháním demony prstem Božím, pak už k vám přišlo Boží království“ (*Lk* 11,20). Tady (stejně jako ostatně i v předchozím textu) „království“ není jednoduše přítomné v Ježíšově fyzické přítomnosti, nýbrž skrze jeho konání v Duchu svatém. V tomto smyslu se Boží království, v Něm a skrze Něho, stává tady a nyní přítomností, „přibližuje se“.

Takto, způsobem zatím provizorním, který pak bude třeba rozvinout během celé cesty našeho naslouchání Písmu svatému, se vnucuje odpověď: nová blízkost království, o němž mluví Ježíš a jehož hlásání tvoří rozlišující aspekt jeho poselství, touto novou blízkostí je On sám. Jeho přítomností a jeho činností vstoupil Bůh do dějin zcela novým způsobem teď a nyní jako Ten, kdo koná. Proto se nyní „naplnil čas“ (srv. *Mk* 1,15); proto je nyní, zcela jedinečným způsobem, čas obrácení a pokání, stejně jako čas radosti, neboť v Ježíši nám kráčí vstříc Bůh. V Něm je nyní Bůh Tím, kdo jedná a vládne – panuje božským způsobem, totiž bez světské moci, vládne láskou, jdoucí „až do krajnosti“ (*Jan* 13,1), až na kříž. Vycházejí z této ústřední skutečnosti se sbíhají rozličné aspekty, zdánlivě protichůdné. Vycházíme-li odtud, chápeme výroky o pokoře a skrytosti království; odtud hluboký obraz semene, kterým se budeme muset ještě rozličnými způsoby zabývat; odtud

také výzva k odvaze následování, jež opouští všechno ostatní. On sám je pokladem, společenství s Ním drahocennou perlou.

Odtud se nyní ozřejmuje napětí mezi *ethosem* a milostí, mezi nejužším personalizmem a povoláním stát se součástí nové rodiny. V zamyšlení nad *Torah* Mesiáše v Horském kázání, uvidíme, jak se nyní společně sbíhají svoboda Zákona, dar milosti, „vyšší spravedlnost“, kterou Ježíš vyžaduje od svých učedníků, „přemíra“ spravedlnosti vzhledem ke spravedlnosti farizeů a zákoníků (srv. *Mt 5,20*)

Farizeus se může honosit pozoruhodnými ctnostmi; vypráví Bohu jen sám o sobě a tím, že se vychvaluje, věří, že chválí Boha. Celník ví o svých hříších, je si vědom, že se nemůže před Bohem pyšnit, a u vědomí své viny, prosí o milost. Znamená to snad, že jeden ztělesňuje *ethos* a druhý milost bez *ethosu* a proti *ethosu*? Ve skutečnosti nejde o otázku: *ethos* ano či ne, nýbrž o dva způsoby, jak stanout před Bohem a před sebou samými. Jeden v podstatě nehledí na Boha, ale jen sám na sebe; na konci výčtů nepotřebuje Boha, protože vše dělá správně sám od sebe. Neexistuje opravdový vztah s Bohem, který je v poslední instanci povrchní – stačí vlastní jednání. Ten člověk se ospravedlňuje sám. Druhý se naopak nazírá vycházející od Boha. Obrátil svůj pohled na

Boha a v tom se mu otevřel pohled na sebe sama. Tak ví, že potřebuje Boha a žít z jeho dobroty, kterou nemůže získat silou, kterou si nedokáže zajistit sám. Ví, že potřebuje milosrdenství a tak se dává do školy Božího milosrdenství, aby se sám stal milosrdným a podobal se v tom Bohu. Žije díky vztahu, že byl obdarován; vždy bude potřebovat dar dobroty, odpuštění, ale odtud se také vždy bude učit jej předávat. Milost, o kterou vroucně prosí, jej nezprošťuje *ethosu*. Pouze ona jej uschopňuje konat skutečně dobro. Potřebuje Boha, a protože to uznává, vycházející z Boží dobroty, začíná se i sám stávat dobrým. Ethos není popřen, je pouze osvobozen z příkrého moralizmu a zasazen do kontextu vztahu lásky, vztahu s Bohem; tak ethos dosahuje toho, že vpravdě začíná být sám sebou.

Téma „Božího království“ prostupuje celým Ježíšovým kázáním. Proto je můžeme pochopit jen z celistvosti jeho poselství. Obrátíme-li nyní svou pozornost na jednu z ústředních pasáží Ježíšova hlásání – na Horské kázání – najdeme tu hlouběji rozvinutá témata, kterých jsme se tu jen letmo dotkli. Tehdy se nám jasně ukáže především to, že Ježíš vždy mluví jako Syn, že vztah mezi Otcem a Synem je vždy na pozadí jeho poselství. V tomto smyslu zaujímá vždy ústřední postavení v řeči Bůh; ale protože Ježíš sám je Bůh – Syn – celé jeho kázání je hlásáním jeho tajemství, je kristologie, to znamená řečí o přítomnosti Boha v jeho vlastním jednání a bytí. A uvidíme, jak je to bodem, který vyžaduje rozhodnutí a jak právě toto je bodem, který vede ke kříži a k vzkříšení.

Florián a svatí mučedníci z Lorchu

mučedník, narozen: ve 3. století v dnešním Zeiselmaueru u Vídně, Rakousko, zemřel: 4. května 304 (?) v Lorchu, Rakousko, patron Horního Rakouska; Bologně a Krakova; kláštera sv. Floriána u Lince; proti nebezpečí ohně a vody; při suchu, při neúrodě polí; proti bouři; hasičů (Floriánovi učedníci); kominíků, sládků, bednářů, hrnčířů, kovářů, mydlářů; při spáleninách.

V málokteré bavorské selské jizbě, v málokterém katolickém kostele v Bavorsku nebo Rakousku chybí obraz mučedníka Floriána, patrona proti nebezpečí vody, ale i nebezpečí ohně. Co je historek a legend o tomto světcí, kolik průpovědek obsahuje jeho jméno, kolik patronátů je připisováno tomuto mučedníku! Florián je vzýván jako patron Horního Rakouska a měst Bologně a Krakova. Kominíci a kováři ho prosí stejně tak o pomoc jako rolníci při suchu a neúrodě, a hasiči se nazývají Floriánovými učedníky... Mučedník z Lorchu v Horním Rakousku je světce Bavoráků i Rakušanů, Čechů i Maďarů. Je bezpočet kostelů jemu zasvěcených, jmenujme aspoň slavné chrámy sv. Floriána v Linci, Weihenflorianu na Innu, Zieselmaueru u Vídně a Strassgangu u Štýrského Hradce. Kdo však byl tento lidový světec, kde žil a kde trpěl? Mnohé legendy o Floriánově životě mají toto pravdivé jádro: Florián přišel na svět v druhé polovině 3. století v Zieselmaueru u Vídně. Byl pokřtěn a vychován křesťansky. Po několika letech činnosti důstojníka v římském vojsku se stal vedoucím kanceláře císařského místodržícího v římském Lauriacu, což je dnešní Lorch u Ennsu v Horním Rakousku. Vládnoucí císař Dioklecián (od r. 284 do 305) jmenoval Lauriacum hlavním městem provincie Noricum a přisoudil mu tak velký význam. Když vypuklo za císaře Diokleciána na počátku 4. století kruté pronásledování

křesťanů, bylo i v Noriaku zatčeno 40 křesťanů a uvrženo do žaláře. Florián, praktický křesťan, chtěl pomoci nešťastným a plánoval jejich tajné osvobození. Při pokusu dostat se do žaláře byl však rovněž zatčen a předveden před místodržícího Akvilina, svého přímého představeného. Když Florián odmítl obětovat bohům a ani nebyl ochoten odpřísáhnout zapření víry, byl krutě mučen a musel podstoupit nejhroznější muka. Nakonec mu pověsili na krk mlýnský kámen a svrhli do Ennsu.

Legenda k tomu říká, že Floriánovo mrtvé tělo bylo vyplaveno na skálu a tam ho hlídal orel, aby ho nemohli pohané zhanobit. Vdova jménem Valerie schovala Floriánovo tělo a pochovala ho na svém statku. V 8. století postavili pasovští biskupové nad hrobem mučedníka Floriána kanovnický klášter sv. Floriána u Lince, ještě dnes slavný, a kostel. Deska v kryptě kláštera říká, že Floriánovy ostatky byly nalezeny ve 13. století. Před a po druhé světové válce byly provedeny v Lorchu podrobné vykopávky, při nichž se našly ostatky zbývajících 40 mučedníků, za něž obětoval Florián svůj život. Ostatky byly uloženy na hlavním oltáři loršské baziliky. V 11. století byly prý Floriánovy ostatky

přeneseny do Říma; odtud je prý přenesl polský královský syn Kazimír do Krakova. Floriánův patronát proti nebezpečí ohně není příliš starý; až do 15. století byli patrony proti ohni sv. Vavřinec a Agáta. Pravděpodobně pak se stal Florián patronem, protože byl usmrcen ve vodě a vodou se hasí oheň. V dnešní době je Florián hlavním patronem proti nebezpečí ohně. (Pořekadlo [volně přeloženo], ovšem trochu egoistické: „Svatý Florián, s vědrem vody pán, nám k ochraně dán; ušetří můj dům, zapal jiný krám.“) Florián je navíc vzýván jako patron mnoha jinými skupinami, nepatří však ke klasickým 14 pomocníkům. Florián je vzýván i při nebezpečí požáru ve světě i v přeneseném slova smyslu, což ukazuje další pořekadlo (volný překlad): „Kde pálí ohně žár a vzrůstá hřích a svár, pomocník je nám dán, svatý Florián.“

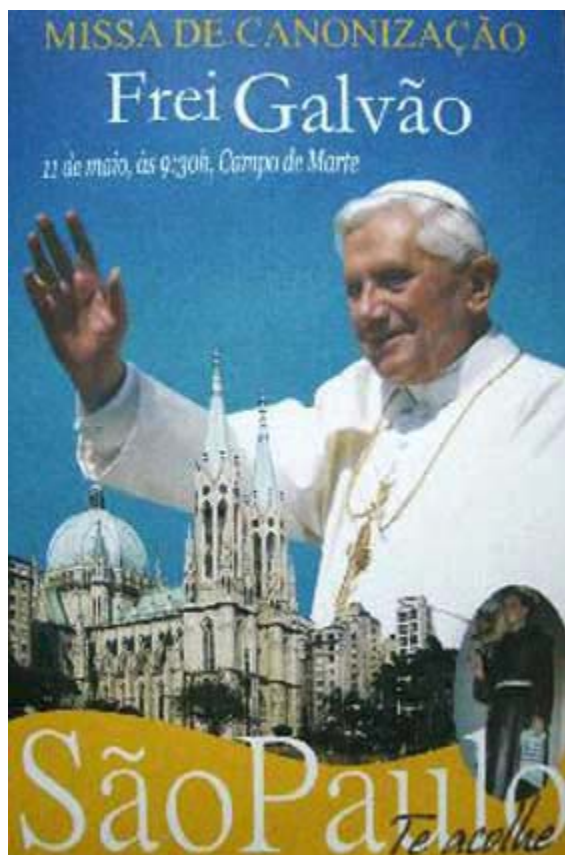
Znázorňování: po všechna staletí se zabývali umělci znázorňováním Floriána. Vidíme ho většinou jako římského vojáka, Často s kopím a korouhví v ruce, jak hasí hořící dům (hrad) vodou. Jen ve zcela raných znázorněních byl někdy znázorňován jako stařec, např. na fresce ze 12. století v klášteře Nonnberg v Salcburku. Asi od 13. století je Floriána viděl už jen jako mladého muže. Především ovšem v klášteře ve Sv. Floriánu u Lince můžeme nalézt nejrůznější znázornění patrona. V Novém dómě v Linci je Florián zobrazen s mlýnským kamenem: toto časté znázornění poukazuje na jeho mučednictví. I orel, který hlídal podle legendy Floriánovo mrtvé tělo, se dostával do uměleckého ztvárnění světce.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA KVĚTEN

1. Aby se všichni křesťané nechali vést Božím slovem a byli vnímaví pro Boží znamení podle příkladu Panny Marie.
2. Aby měla církevní výchovná zařízení v misijních zemích dostatek dobrých učitelů.
3. Aby maminky měly odvalu přijmout děti a dočkaly se na nich radosti.
4. Aby nadcházející *Pout' k hrobům apoštolů* dala všem zakusit svěžest pramenů víry v tvou dějinnou přítomnost, prožívanou v jedné, svaté, katolické a apoštolské Církvi.

**MODLITBA JEHO SVATOSTI BENEDIKTA XVI.
ZA V. GENERÁLNÍ KONFERENCI
BISKUPŮ LATINSKÉ AMERIKY A KARIBIKU**

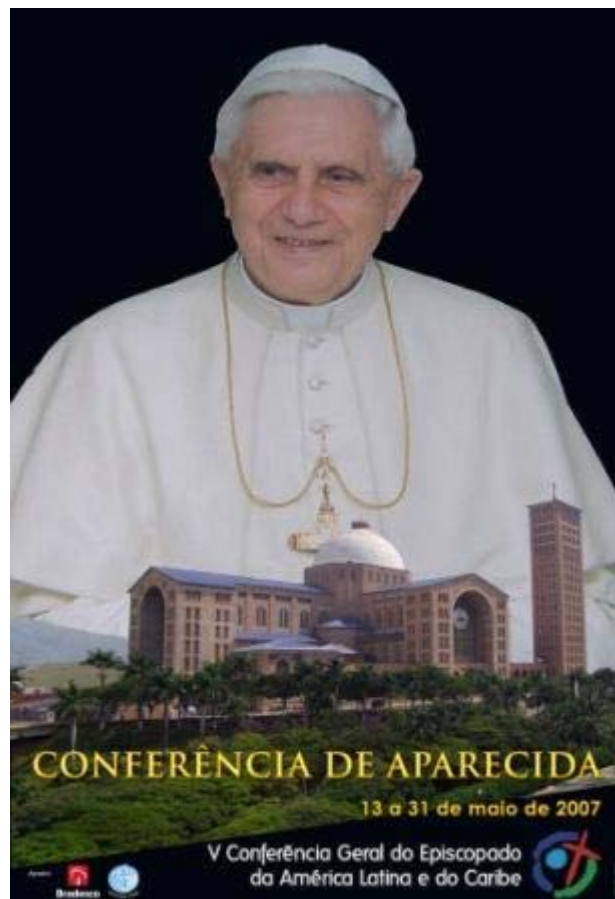
Pane Ježíši Kriste,
Cesto, Pravdo a Živote,
lidská tvář Boha
a božská tvář člověka,
oživ v našich srdcích
lásku k Otci,
který je na nebesích
a radost,
že jsme křesťany.

Pojď nám vstříc
a veď naše kroky,
abychom tě následovali
a milovali
ve společenství tvé Církve,
slavili a prožívali
dar Eucharistie,
nesouce svůj kříž
a podněcování tvou výzvou.

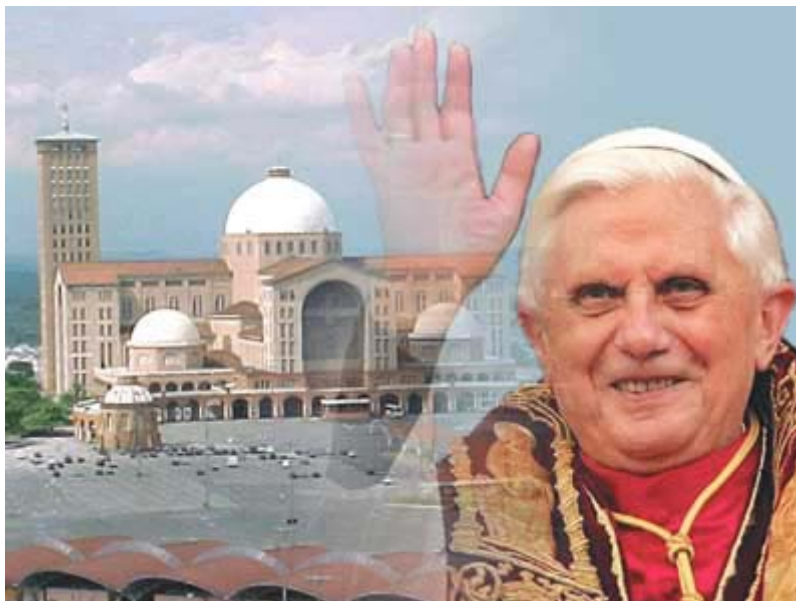
Dávej nám stále oheň
svého Ducha svatého,
aby osvěcoval naše myšlení
a probudil v nás touhu
patřit na tebe,
lásku k bratřím,
především těm,
kdo jsou sklíčení,
a nadšení hlásat tě
na počátku tohoto století.

Jako tvoji učedníci a misionáři,
toužíme pádlovat na širém moři,
aby naše národy
měly v Tobě život v hojnosti
a budovali v solidaritě,
bratrství a pokoji.

Pane Ježíši, přijď a pošli nás!
Maria, Matko Církve, oroduj za nás.
Amen.

PROGRAM APOŠTOLSKÉ CESTY BENEDIKTA XVI. DO BRAZÍLIE

ITÁLIE

Středa, 9. května

Fiumicino (Roma)

9.00	Odlet z mezinárodního letiště Leonardo da Vinci/Roma Fiumicino do São Paulo/Guarulhos
------	---

BRAZÍLIE

Guarulhos (São Paulo)

16.30	Přilet na mezinárodní letiště v São Paulo/Guarulhos
	Uvítací ceremoniál na letišti v São Paulo/Guarulhos, projev Svatého Otce
17.30	Přesun helikoptérou z mezinárodního letiště v São Paulo/Guarulhos na letiště Campo de Marte v São Paulo
18.00	Přilet na letiště Campo de Marte v São Paulo. Pozdrav s představiteli vlády.
18.10	Přejezd v panoramatickém automobilu z letiště Campo de Marte do kláštera São Bento v São Paulo.

São Paulo

18.45	Příjezd do kláštera São Bento v São Paulo
	Pozdrav a požehnání zástupům z balkónu kláštera São Bento v São Paulo

Čtvrtek 10. května

8.00	Soukromá mše svatá v kapli kláštera São Bento v São Paulo
10.30	Přejezd autem z kláštera São Bento do Palacio dos Bandeirantes v São Paulo
11.00	Zdvořilostní návštěva u prezidenta republiky v Palacio dos Bandeirantes v São Paulo
12.00	Přejezd autem z Palacio dos Bandeirantes do kláštera São Bento a São Paulo
12.30	Příjezd do kláštera São Bento v São Paulo
	Krátké setkání s představiteli jiných křesťanských náboženství a jiných vyznání v klášteře São Bento v São Paulo
13.15	Oběd s Prezidiem brazilské biskupské konference(CNBB) a s členy papežského doprovodu v klášteře São Bento v São Paulo
17.30	Přejezd autem z kláštera São Bento na městský stadion Pacaembu "Paulo Machado de Carvalho" v São Paulo
17.50	Příjezd na městský stadion Pacaembu "Paulo Machado de Carvalho" v São Paulo
18.00	Setkání s mladými na městském stadionu Pacaembu "Paulo Machado de Carvalho" v São Paulo, <i>Projev Svatého Otce</i>
20.00	Přejezd autem z městského stadionu Pacaembu "Paulo Machado de Carvalho" do kláštera São Bento v São Paulo
20.30	Příjezd do kláštera São Bento a São Paulo.

Pátek, 11. května

8.30	Přejezd autem z kláštera São Bento na Campo de Marte v São Paulo
9.00	Příjezd na Campo de Marte v São Paulo
	Průjezd v panoramatickém voze mezi věžičkami
9.15	Příjezd do sakristie, která se nachází pod pódiem na Campo de Marte v São Paulo
9.30	Mše svatá a kanonizace bl. Frei Galvão na Campo de Marte v São Paulo <i>Homílie Svatého Otce</i>
11.45	Návrat do sakristie
12.00	Přejezd autem z Campo do kláštera São Bento v São Paulo
12.15	Příjezd do kláštera São Bento v São Paulo
15.40	Rozloučení v klášteře São Bento v São Paulo
15.45	Přejezd v panoramatickém autě z kláštera São Bento do katedrály v Sé v São Paulo
16.00	Setkání s brazilskými biskupy v katedrále v Sé v São Paulo <i>Promluva Svatého Otce</i>
17.15	Přejezd panoramatickým vozem z katedrály v Sé

	na Campo de Marte v São Paulo
17.45	Příjezd na letiště Campo de Marte v São Paulo
	Pozdrav s místními představiteli
18.00	Odlet helikoptérou z letiště Campo de Marte v São Paulo do Aparecidy

Aparecida

19.00	Přílet na heliport svatyně v Aparecidě
	Pozdrav s místními představiteli
	Přejezd v panoramatickém voze do semináře "Bom Jesus" v Aparecidě
19.30	Příjezd do semináře "Bom Jesus" v Aparecida

Sobota, 12. května

8.00	Mše svaté v soukromí v kapli semináře "Bom Jesus" v Aparecida
9.30	Přejezd v autě ze semináře "Bom Jesus" v Aparecida k Fazenda da Esperança v Guaratinguetá

Guaratinguetá

10.30	Příjezd do Fazenda da Esperança v Guaratinguetá
	Návštěva kostela Fazenda da Esperança v Guaratinguetá <i>Pozdrav Svatého Otce</i>
10.45	Setkání s komunitou Fazenda da Esperança v Guaratinguetá <i>Projev Svatého Otce</i>
11.45	Přejezd autem z Fazenda da Esperança v Guaratinguetá do semináře "Bom Jesus" v Aparecida

Aparecida

12.45	Příjezd do semináře "Bom Jesus" v Aparecida
	Oběd s Praesidiiem della V. Generální konference biskupů Brazílie a Karibiku, a s členy papežského doprovodu v semináři "Bom Jesus" v Aparecida
17.45	Přejezd panoramatickým autem ze semináře "Bom Jesus" do svatyně Aparecidy
18.00	Příjezd do svatyně Aparecida
	Modlitba růžence s kněžími, řeholníky, řeholnicemi, seminaristy a diakony, Religiosi, Religiose, Seminaristi e Diaconi v bazilice Svatyně v Aparecidě, <i>Projev Svatého Otce</i>
19.30	Přejezd autem ze semináře "Bom Jesus"

19.45	Příjezd do semináře "Bom Jesus" v Aparecida
-------	---

Neděle, 13. května

9.15	Přejezd v panoramatické voze ze semináře "Bom Jesus" do svatyně Aparecidy
9.30	Příjezd do svatyně Aparecidy
	Okruh v panoramatické voze mezi věřícími
9.45	Příchod do sakristie, postavené vedle portálu svatyně Aparecidy
10.00	Mše svatá na zahájení V. Generální konference biskupů Brazílie a Karibiku na náměstí před svatyní Aparecidy <i>Homílie Svatého Otce</i>
12.15	Návrat do sakristie
12.30	Přejezd autem ze svatyně Aparecidy do semináře "Bom Jesus"
12.45	Příjezd do semináře "Bom Jesus" v Aparecidě
15.45	Přejezd autem do konferenčního sálu svatyně v Aparecidě
16.00	Příjezd do konferenčního sálu svatyně v Aparecidě
	Zahajovací zasedání prací V. Generální konference biskupů Brazílie a Karibiku v konferenčním sále svatyně v Aparecidě <i>Projev Svatého Otce</i>
17.30	Přejezd autem do konferenčního sálu svatyně v Aparecidě do semináře "Bom Jesus".
17.40	Příjezd do semináře "Bom Jesus" v Aparecidě
18.20	Rozloučení v semináři "Bom Jesus" v Aparecidě
18.30	Přejezd autem ze semináře "Bom Jesus" na heliport svatyně v Aparecidě
18.40	Příjezd na heliport svatyně v Aparecidě
	Pozdrav s místními představiteli
18.50	Odlet helikoptérou z heliport svatyně v Aparecidě na mezinárodní letiště v São Paulo/Guarulhos

Guarulhos (São Paulo)

19.40	Přílet na mezinárodní letiště São Paulo/Guarulhos
	Ceremoniál na rozloučenou na mezinárodním letišti São Paulo/Guarulhos <i>Projev Svatého Otce</i>
20.15	Odlet z mezinárodního letiště v São Paulo/Guarulhos do Říma/Ciampino

Pondělí 14. května

12.45	Přílet na letiště Ciampino (Roma)
-------	-----------------------------------

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

**Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, žes církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství, slávy Kristova kříže a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost(vložit svou prosbu o uzdravení duše či těla), o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.**

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho pro Římskou diecézi

POŘAD BOHOSLUŽEB: 6. – 13. května 2007

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 6. května	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Floriána SNÍDALA, rodiče a sourozence
		DRYSICE 9.30	za + členy hasičských sborů V. okrsku a farníky padlé v obou světových válkách
		PODIVICE 11.00	za + Florentinu ŠVARCO- VOU, manžela a zetě
PONDĚLÍ 7. května	PONDĚLÍ PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 17.30	KAPLE SV. ANNY: MÁJOVÁ POBOŽNOST
		PUSTIMĚŘ 18.00	za + Marii a Boženu HOLUBOVY a duše v očistci
ÚTERÝ 8. května	ÚTERÝ PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ PANNA MARIA, PROSTŘEDNICE VŠECH MILOSTÍ	PODIVICE 17.30	MÁJOVÁ POBOŽNOST
		PODIVICE 18.00	za + rodiče MARÁKOVY a syny
STŘEDA 9. května	STŘEDA PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	DRYSICE 17.30	MÁJOVÁ POBOŽNOST
		DRYSICE 18.00	za + Vojtěcha KNAPA, dceru, zetě, živou a zemřelou rodinu
ČTVRTEK 10. května	ČTVRTEK PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 17.30	KAPLE SV. ANNY: MÁJOVÁ POBOŽNOST
		PUSTIMĚŘ 18.00	za + Vojtěcha ADAMCE a dvoje rodiče
PÁTEK 11. května	PÁTEK PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 17.30	KAPLE SV. ANNY: MÁJOVÁ POBOŽNOST
		PUSTIMĚŘ 18.00	za + Annu JANSKOU, manžela a dvoje rodiče
SOBOTA 12. května	SOBOTA PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ		
NEDELE 13. května	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana JANSKÉHO, bratry, rodiče a + rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Jana PŘIKRYLA a manželku
		PODIVICE 11.00	za + Antonína a Annu KOLARÍ- KOVY, syna, zetě a duše v oč..

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI V PODIVICÍCH:

6., úterý 8. (v 17.30h!), 11., 13., 16., 18., 20., 23., 25., 27., 31. května v 18h.

FARNÍ INFORMÁTOR, XIII. roč., týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks =15,-Kč/ks. Ve formátu pdf na www.pustimer-farnost.cz.